

T. J.

Táskabércny 1943. jan. 4.-

Méltóságos Kram!
 Szeretett Professor úr!!

Boldog örömmel olvastam Professor
 úr újév üdvözlését, amelyben egyúttal rendszer-
 társi kénevezéseimhez is elkönyvel gratulál.

Szorongó aggodásom exela néhány kedves
 szóval teljes mértékben eltűnt és csak fokozta
 örömünket, hogy még a hivatalos köztömy közlésé
 elől éppen Professor úrtól kezdtek meg, hogy
 a veres-vert ponthoz végre elérkeztünk. En
 az a lépcsőfok, amelynél az ember valóban úgy
 érzi, hogy most már teljesen hivatásának élhet,

REV. 2017

ment, ha nem is jelent, azt, hogy most már
dúskálhat az ember anyagiakban, de annyi
mindenesetre jelent, hogy nem kell az ember-
nek aggodolgoznia ^{magát} priválmunkával csak azért,
hogy családja és önmaga számára a létmini-
mumot biztosítsa. Ezt most már megadja
maga a tanári fizetés. És amikor arról beszél-
lek halálommal szívesen gondolkodik Professzor
úrva és a Heltiságos Asszonyra, akik bennün-
ket „lataikat” mindig mint gyermekeiket
segítéssel és pártfogóval. Gyermeki szívesen
mondok rimékelten jószágukat köszönetet és
csak azt kérem a jó Istentől, meg sok éven át
áldja meg hindkezőjüket bőven egészséggel,
hogy jószágos szívesen áldását minél több „latai tu”
köszönhesse meg ilyenkor, amikor végül már ők is
„befutnak.” Professzor úrnak és Heltiságos Asszony-
nak boldognívvel kíván kérem² és hirtelét³
jövöreltel
Tímánszónak
és családja

